

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/221/2015
Identifikačné číslo spisu: 1013201650
Dátum vydania rozhodnutia: 22.06.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1013201650.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eleny Kováčovej v právnej veci žalobcu: I. J. R., bytom Za Z. XX, Y., právne zastúpeného: JUDr. Slavomíra Huszthyová, advokátka so sídlom Za amfiteátrom 10, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-61/2013 zo dňa 04.07.2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/219/2013-121 zo dňa 03.06.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/219/2013-121 zo dňa 03.06.2015 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. SLV - PS - PK - 61/2013 zo dňa 04.07.2013 z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 424,16 eura k rukám právnej zástupkyne žalobcu JUDr. Slavomíry Huszthyovej, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom č.k. 2S/219/2013-121 zo dňa 03.06.2015 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-61/2013 zo dňa 04.07.2013, ktorým zamietol rozklad žalobcu a potvrdil personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 71 zo dňa 03.04.2013 (ďalej len „personálny rozkaz“), ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“). O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom konania právo na náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že rozhodnutie žalovaného obsahuje všetky zákonom stanovené formálne i obsahové náležitosti a vydal ho orgán na to príslušný, pričom postupoval

v medziach zákonom stanoveného postupu. Správny orgán pre potreby vyslovených záverov dostatočne zistil skutkový stav veci a tento po právnej stránke správne posúdil. Svoje rozhodnutie náležité odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v rozklade. Z administratívneho spisu, predovšetkým z výpovedí vypočutých svedkov, vyplynuli skutočnosti uvedené v odôvodnení rozhodnutia žalovaného. Posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti je predmetom správneho uváženia žalovaného a súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom“, pretože by tým vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží. Aktívne a svedomité plnenie uložených úloh nie je a ani nemôže byť ospravedlnením pre protiprávne konanie spáchané policajtom. Zákon č. 73/1998 Z.z. v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e/ neobsahuje poľahčujúce hľadiská pre miernejšie posúdenie porušenia služobnej prísahy. K otázke vykonaných dôkazov krajský súd uviedol, že tieto žalovaný zhromaždil a vyhodnotil v súlade so zákonom a spáchanie protiprávneho konania žalobcom týmito aj riadne preukázal. Správa o odpočúvaní a zázname telekomunikačnej prevádzky s doslovnými prepismi zvukových záznamov bola dôkazom získaným na základe rozhodnutia sudcu a teda nejednalo sa o nezákonný dôkaz. Nahliadnutie do trestného spisu a výpisky z neho nie sú v rozpore so zákonom. Skutkový stav zistený v personálnom konaní, žalobcom namietané dôkazy len potvrdzujú, neboli dôkazmi hlavnými ani osamotenými. Krajský súd poukázal na to, že žalobca sa k veci vyjadril a vo veci ako účastník konania vypovedal, a preto nebolo možné v tomto smere konštatovať porušenie žalobcom namietaných procesných práv. Sice k procesnému pochybeniu zo strany žalovaného došlo, keď žalobcovi bolo odmietnuté vydať fotokópie listín z administratívneho spisu a nebol informovaný o konaných výsluchoch, avšak žalobca mal možnosť sa s vecou a vykonanými dôkazmi oboznámiť, vyjadriť sa, komentovať výpovede vypočutých osôb aj navrhovať dôkazy. V konečnom dôsledku teda práva žalobcu neboli poškodené a uvedené procesné pochybenia nemali za následok vydanie nezákonného rozhodnutia, ani nevyvolali potrebu napadnuté rozhodnutie zrušiť. Krajský súd neakceptoval ani námietku žalobcu o neumožnení práva na poskytnutie náležitej ochrany odborovým orgánom, keďže žalobca nepredložil dôkaz o tom, že by odborovému orgánu bol na vyjadrenie predložený nekompletný administratívny spis.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného, ako aj personálny rozkaz zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Krajský súd povýšil význam správnej úvahy nad požiadavku riadneho zistenia skutkového stavu v administratívnom konaní a nad požiadavku zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu. V správnom konaní nebolo vôbec preukázané, že by žalobca od poškodenej peňažnej prostriedky vyžiadal, prevzal a ďalej odovzdal, a že nevykonal žiadne opatrenia na zaistenie páchatel'a trestného činu krádeže motorového vozidla. Pokiaľ v napadnutých rozhodnutiach popísané skutky sa žalobcovi kladú za vinu a boli dôvodom jeho prepustenia zo služobného pomeru, sú všetky okolnosti posudzovania konania žalobcu právne významné a bolo povinnosťou správnych orgánov zistiť a preukázať naplnenie znakov skutkovej podstaty porušenia povinností policajta uvedených v čl. 1 ods. 1 písm. d/ a f/ nariadenia ministra vnútra Slovenskej republiky č. 18/2008 po stránke objektívnej a aj po stránke subjektívnej. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, z ktorých dôkazov súd vychádzal pri závere o porušení povinností žalobcu, jeho vedomostiach o všetkých podstatných skutočnostiach a aktívnej účasti na priebehu udalostí. Nie je zrejmé, akými úvahami sa súd a správne orgány riadili pri hodnotení dôkazov. Žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Sžo/12/2014 zo dňa 16.04.2014, podľa ktorého kumulatívne splnenie oboch zákonných podmienok podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. musí byť vyhodnocované individuálne a vo vzájomnej súvislosti vo väzbe na konkrétne skutkové okolnosti zisteného porušenia a na posudzovanú osobu a jej spôsob dovtedajšieho vykonávania štátnej služby a plnenie povinností. Správne orgány a prvostupňový súd sa takým vyhodnocovaním vôbec nezaoberali. Tým, že žalobcovi nebolo umožnené zúčastniť sa na procesných úkonoch, klásť otázky svedkom a konfrontovať sa s nimi, správny orgán zasiahol do práva žalobcu na obhajobu a aj do práva na zistenie skutkového stavu veci, najmä na zistenie rozhodných okolností svedčiacich v prospech žalobcu. Odmietnutie vydania fotokópií listín zo spisu úzko súvisí s neprimerane krátkou lehotou dvoch dní, poskytnutou žalobcovi na vyjadrenie k návrhu na prepustenie. Nepresvedčivý je aj záver súdu o tom, že

v konaní žalobca nepredložil dôkaz, že odborovému orgánu nebol predložený kompletný administratívny spis. Odborový orgán vydal svoje súhlasné stanovisko dňa 18.03.2013, teda pred doručením vyjadrenia žalobcu zo dňa 20.03.2013 k návrhu na prepustenie a k dôkazom a pred zaujatím zamietavého stanoviska zo dňa 20.03.2013 k návrhom žalobcu na vykonanie dôkazov a k jeho žiadostiam.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Podľa žalovaného žalobca v odvolaní neuviedol žiadne právne relevantné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie rozhodnutia žalovaného ako aj rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“, „odvolací súd“ alebo „NS SR“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je potrebné vyhovieť.

Z administratívneho spisu odvolací súd zistil, že konanie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru začal nadriadený žalobcu dňa 15.02.2013 na základe hlásenia sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 13.02.2013, prílohou ktorého bolo aj uznesenie sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ČVS: G.-XXX/OISV-V-XXXX zo dňa 12.02.2013 o vznesení obvinenia žalobcovi za prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona. O začatí konania o prepustení zo služobného pomeru nadriadený písomne upovedomil žalobcu dňa 15.02.2013 a požiadal ho o vyjadrenie v lehote do 25.02.2013, ktorú mu však na jeho žiadosť predĺžil do 13:00 hod. dňa 07.03.2013 s možnosťou vyjadriť sa aj do zápisnice o výsluchu účastníka konania. Dňa 07.03.2013 vykonal nadriadený výsluch žalobcu ako účastníka konania. Na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci vykonal nadriadený žalobcu aj výsluch I. C., I. R., mjr. V. W. W., pplk. V. N. U. a ppor. J. U.. Nadriadený o konaní uvedených výsluchov žalobcu a ani jeho splnomocneného zástupcu neupovedomil, títo neboli na uvedených výsluchoch prítomní. Súčasťou administratívneho spisu je aj ďakovný list I. C., správa o odpočúvaní a zázname telekomunikačnej prevádzky, prehľad dochádzky žalobcu, popis jeho služobnej činnosti, personálny rozkaz riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach č. 533 zo dňa 31.08.2011, prehľad o disciplinárnych odmenách žalobcu a opatreniach a zhodnotenie jeho služobnej činnosti. Nadriadený žalobcu za účelom zistenia a objasnenia skutočného stavu veci nahliadol do vyšetrovacieho spisu sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ČVS: G.-XXX/OISV-V-XXXX. O uvedenom spísal dňa 14.03.2013 úradný záznam. Dňa 14.03.2013 spracoval nadriadený návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru a dňa 15.03.2013 predložil tento návrh na prerokovanie príslušnému odborovému orgánu, ktorý k nemu dňa 18.03.2013 zaujal súhlasné stanovisko a odporučil ho realizovať. Splnomocnený zástupca žalobcu bol s návrhom na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru a so spisovým materiálom oboznámený dňa 18.03.2013, zároveň bol poučený o možnosti v lehote do 15:30 hod. dňa 20.03.2013 predložiť svoje písomné pripomienky, námietky, návrhy alebo dôkazy. K návrhu na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru sa splnomocnený zástupca žalobcu vyjadril dňa 18.03.2013. Dňa 20.03.2013 doručil splnomocnený zástupca žalobcu nadriadenému aj návrh na doplnenie dokazovania. Listom zo dňa 20.03.2013 nadriadený upovedomil žalobcu o tom, že jeho pripomienky a návrhy na doplnenie dokazovania k návrhu na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru boli vyhodnotené ako nadbytočné a účelové a skutkový stav bol vyhodnotený ako dostatočne zistený a preukázaný. Nadriadený následne predložil návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru ministromi vnútra Slovenskej republiky.

Personálnym rozkazom Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 71 zo dňa 03.04.2013 bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. s tým, že služobný pomer žalobcu končí dňom doručenia rozhodnutia. Personálny rozkaz

bol riadne doručený žalobcovi dňa 15.04.2013 a splnomocnenému zástupcovi žalobcu dňa 15.04.2013 podľa § 266 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z., teda v lehote podľa § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z. Z odôvodnenia personálneho rozkazu vyplýva, že zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy spočíva v tom, že menovaný nebol čestný a disciplinovaný, keď pri objasňovaní trestného činu krádeže motorového vozidla Peugeot 306 combi ku škode I. C. od tejto spoločne s por. J. U. vyžiadali a prevzali za vrátenie jej vozidla sumu 500 eur, nevykonali žiadne opatrenia na zaistenie osôb, ktoré vozidlo priviezli na dohodnuté miesto, následkom čoho tieto osoby z miesta ušli a po oznámení zaistenia vozidla na operačné stredisko Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach vrátil poškodenej I. C. doklady od vozidla, ako aj sumu 250 eur. Zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti podľa personálneho rozkazu spočíva v tom, že žalobca nevykonával riadne služobnú činnosť na úseku svojho služobného zariadenia, keď počas nej svedomite neplnil úlohy uložené mu zákonom (§ 2 ods. 1 písm. b/ zákona č. 171/1993 Z.z.), nariadením nadriadeného (čl. 1 prílohy k nariadeniu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 3/2002 o etickom kódexe príslušníka Policajného zboru), rozkazom nadriadeného (časť I., písm. a/ bod 2 rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 6/1997 o úlohách na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov Policajného zboru). Žalobca nedodrжал ani služobnú disciplínu, pretože sa nezdržal konania, ktoré viedlo k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s ostatnými záujmami a mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru a ohroziť dôveru v tento zbor, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základné povinnosti policajta uvedené v ustanovení § 48 ods. 3 písm. a/, b/, f/, g/ a h/ zákona č. 171/1993 Z.z. Ponechanie žalobcu v služobnom pomere by z uvedeného dôvodu bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, predovšetkým záujmu na svedomitom plnení základných povinností a dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi Policajného zboru.

Proti personálnemu rozkazu podal žalobca včas rozklad, ktorý žalovaný rozhodnutím č. SLV-PS-PK-61/2013 zo dňa 04.07.2013 zamietol a napadnutý personálny rozkaz potvrdil.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 193 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva spravidla jeho bezprostredne nadriadený na predpísanom tlačive a predkladá ho bezodkladne služobným postupom na ďalšie opatrenie nadriadenému, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru.

Podľa § 193 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. policajtovi musí byť daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e/, navrhovať dôkazy a obhajovať sa.

Podľa § 194 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. rozhodnutie o prepustení sa musí vyhotoviť písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné.

Podľa § 233 ods. 1 a 2 zákona č. 73/1998 Z.z. oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstaráť si na rozhodnutie potrebné podklady. Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

Podľa § 237 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. účastníci konania majú právo nahliadať do spisov s výnimkou protokolov o hlasovaní a robiť si z nich výpisy.

Podľa § 238 ods. 1, 2, 3 a 4 zákona č. 73/1998 Z.z. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa

vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 241 ods. 1 a 3 zákona č. 73/1998 Z.z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom. V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

Konanie vo veciach služobného pomeru je upravené v dvanástej časti zákona č. 73/1998 Z.z.. Pri rozhodovaní o prepustení zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. je potrebné, aby bolo dostatočne preukázané, že príslušník Policajného zboru svojim protiprávnym konaním porušil služobnú povinnosť a služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo zároveň na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Pokiaľ ide o rozsah preskúmvavej pôsobnosti správneho uváženia, súdy sú limitované ustanovením § 245 ods. 2 O.s.p. a pri preskúmvaní zákonnosti takéhoto rozhodnutia zisťujú, či takéto rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonov. V praxi to znamená, že najskôr, ako pri každom inom rozhodnutí, venujú pozornosť tomu, či správny orgán vychádza z náležite zisteného skutkového stavu veci a či správne aplikoval právny predpis na predmetný skutok. Prieskum je zameraný aj na zisťovanie, či žalobou napadnuté rozhodnutie je zrozumiteľné a náležite zdôvodnené, a to osobitne v nadväznosti na aplikovaný inštitút správneho uváženia.

Podľa ustáleného právneho názoru najvyššieho súdu, posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti je predmetom správneho uváženia žalovaného a súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom“, pretože tým by vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží (pozri napríklad rozsudok NS SR sp. zn. 1Sžo/33/2008 zo dňa 28.04.2009, rozsudok NS SR sp. zn. 3Sžo/15/2011 zo dňa 03.05.2011).

Správny súd sa pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správnych orgánov v konkrétnej právnej veci musí obmedziť len na hodnotenie, či vykonané dôkazy, z ktorých správne orgány vychádzali, nie sú pochybné, a to najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správne orgány dospeli.

Z obsahu opravných prostriedkov podaných žalobcom, či už z rozkladu proti personálnemu rozkazu, z obsahu žalobných námietok alebo z podaného odvolania žalobcu vyplýva, že tento opakovane napádal nedodržanie procesného postupu správneho orgánu prvého stupňa pri vykonávaní výsluchov osôb za účelom zistenia a objasnenia skutočného stavu veci tým, že o ich konaní žalobcu a ani jeho splnomocneného zástupcu neupovedomil, čím porušil jeho právo byť prítomný na výsluchu týchto osôb, ako aj jeho právo klásť im otázky.

Oprávnenému orgánu priamo zo zákona č. 73/1998 Z.z. výslovne nevyplýva povinnosť upovedomiť dotknutého účastníka konania o prepustenie príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru o konaní výsluchov osôb na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci. V zmysle § 193 ods. 2 citovaného zákona však musí byť policajtovi daná možnosť navrhovať dôkazy (uvedené vyplýva aj z § 238 ods. 3 citovaného zákona) a obhajovať sa. Z ustanovenia § 233 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. zasa

vyplýva oprávnenému orgánu povinnosť pred vydaním rozhodnutia presne a úplne zistiť skutočný stav veci. Rovnako z ustanovenia § 241 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. vyplýva, že rozhodnutie musí vychádzať zo skutočného stavu veci.

Procesné právo na riadnu obhajobu účastníka konania o prepustenie zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru je nepochybne jedným z nástrojov na riadne zistenie skutočného stavu veci. Právo byť prítomný pri výsluchoch osôb a právo klásť im otázky má slúžiť predovšetkým uvedenému cieľu.

Nadriadený žalobcu v konaní o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru vykonal výsluchy I. C., I. R., mjr. V. W. W., pplk. V. N. U., mjr. I. J. R. a ppor. J. U.. Odvolací súd z administratívneho spisu zistil, že o konaní týchto výsluchov však nadriadený žalobcu a ani jeho splnomocneného zástupcu neupovedomil, čím im neumožnil zúčastniť sa týchto výsluchov a klásť uvedeným osobám otázky. Navyše správne orgány oboch stupňov vzali vyjadrenia uvedených osôb za podklad pre rozhodnutie v konaní o prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru.

Prihliadnuc na závažnosť konania o prepustenie príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru, kedy dochádza k tak závažnému zásahu do subjektívnych práv dotknutej fyzickej osoby, na spôsob vykonania žalobcom namietaných výsluchov osôb, čo do charakteru získaných informácií vo vzťahu k meritu veci, odvolací súd dospel k záveru, že postup správneho orgánu prvého stupňa a žalovaného nezodpovedal zákonu. V danej dôkaznej situácii, keď výpoveď žalobcu a výpoveď ppor. J. U. sa v závažných a podstatných okolnostiach líšila od vyjadrení osôb, ktorých tvrdeniami správny orgán prvého stupňa zdôvodnil svoje rozhodnutie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, sa javí nedostatočný postup žalovaného, ktorý sa napriek uvedenému nesnažil tieto rozpory v napadnutom rozhodnutí odstrániť. Vzhľadom k okolnostiam prípadu sa ako správny a primeraný prostriedok javí skonfrontovanie žalobcu a týchto osôb. Až vyhodnotenie takto vykonaného dokazovania by nepochybne naplnilo zákonnú požiadavku povinnosti správneho orgánu vykonať dôkazy tak, aby sa na ich základe správnu úvahou, pri rešpektovaní zmyslu a účelu zákona, mohlo pri dodržaní logických záverov, dospieť k rozhodnutiu, ktoré bude dostatočne presvedčivo odôvodnené. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na to, že význam konfrontácie nespočíva len v odstránení rozporov medzi výpoveďami, ale aj v možnosti získať týmto postupom nové informácie, pramene dôkazov a dôkazy samé, ktoré môžu byť spôsobilé privodiť žalobcovi priaznivejšie rozhodnutie.

Napriek tomu, že správny orgán prvého stupňa oprel svoje závery aj o ďalší dôkaz, a to o správu o odpočúvaní a zázname telekomunikačnej prevádzky, ktorú odvolací súd síce nepovažuje za nezákonný dôkaz, nakoľko táto bola dôkazom získaným na základe rozhodnutia sudcu Krajského súdu Košice I a za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi (§ 238 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z.), rozhodne sa však nejaví ako dostatočný postup správneho orgánu prvého stupňa, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia len skonštatoval, že konanie žalobcu, ktoré zakladá dôvod na jeho prepustenie zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z., vyplýva taktiež z doslovných prepisov zvukových záznamov, získaných na základe rozhodnutia sudcu Krajského súdu Košice I č.p. KS KE-V-133-1/2012-3-Ntt zo dňa 13.11.2012 o odpočúvaní a zázname telekomunikačnej prevádzky s doslovnými prepismi zvukových záznamov. Správny orgán prvého stupňa vo svojom rozhodnutí neuviedol žiadne konkrétne časti správy, z ktorých pre neho vyplynul záver, že žalobca sa dopustil konania, ktoré zakladá dôvod na jeho prepustenie zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. Tento nedostatok neodstránil ani žalovaný v napadnutom rozhodnutí. Z uvedeného dôvodu považuje odvolací súd rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ako aj rozhodnutie žalovaného v tejto časti za nepreskúmateľné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na rozhodnutie NS SR v obdobnej veci sp. zn. 5Sžo/23/2016 zo dňa 28.02.2017 a na vyššie uvedené v zmysle § 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p. zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/219/2013-121 zo dňa 03.06.2015 tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného č. SLV-PS-PK-61/2013 zo dňa 04.07.2013, pretože zistenie skutkového stavu je

nedostačujúce pre posúdenie veci a rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť (§ 250j ods. 2 písm. c/ a d/ O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.) a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, nakoľko uvedený nedostatok môže odstrániť v rámci jednoty konania aj len žalovaný.

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd nepovažoval za potrebné zaujímať stanovisko k ďalším námietkam žalobcu.

V ďalšom konaní je správny orgán viazaný právnym názorom najvyššieho súdu (§ 250ja ods. 4 O.s.p.). O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 224 ods. 2 O.s.p. tak, že žalobcovi priznal ich náhradu, pretože bol v konaní úspešný. Podľa § 11 ods. 4 veta prvá a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb súd priznal žalobcovi proti žalovanému odmenu za dva úkony právnej služby po 130,16 eura (1. prevzatie a príprava zastúpenia dňa 12.09.2013, 2. písomné podanie na súd - žaloba zo dňa 12.09.2013), plus odmenu za jeden úkon právnej služby v sume 139,83 eura (3. písomné podanie na súd - odvolanie vo veci samej zo dňa 18.08.2015), plus 2 x režijný paušál v sume 7,81 eura, plus 1 x režijný paušál v sume 8,39 eura, čo je 424,16 eura.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za dôvodné, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2016.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.